

РЕШЕНИЕ

№ 18348

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2407** по описа за **2026** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Производството е образувано по касационна жалба на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, адр. [населено място] 1606, [улица] срещу решение № 4547 от 15.12.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 121^{-ви} състав, постановено по НАХД № 15255/2025 г. , с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН], с който касаторът е наложил на ответника по касационната жалба ЕТ „ВЛАДИ-МИТКО ДИМИТРОВ“, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] имуществена санкция в размер на 2 500 лв. , на основание чл. 187а, ал. 2 т. 3, в вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата.

С касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното решение поради неправилното прилагане на процесуалните норми по установяване и санкциониране на нарушението. По-конкретно, излагат се доводи за допустимост процесното нарушение да се санкционира с електронен фиш, а не както приема районният съд, че приложим общият ред по съставяне на АУАН и НП. В съдебното заседание касаторът се представлява от юрк. Г., като поддържа касационната жалба изцяло. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба подава отговор в дадения му срок, с който изцяло оспорва жалбата и претендира присъждане на деловодни разноски, не се явява в съдебното заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, респ. – правилност на въззивното решение, несподеляйки твърденията на касатора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63а, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Обжалваното съдебно решение е правилно, не са налице касационни основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила, но по мотиви, различни от изложените в него, поради следното:

Районният съд, като инстанция по фактите, е установил, че с електронен фиш № [ЕГН], издаден от АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, на ответника по касационната жалба е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. на основание чл. 187а, ал. 2 т. 3, в вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата. Съдът е установил, че имуществената санкция е наложена за това, че на 28.11.2022 г. в 08:53 часа било установено нарушение № Е. с ППС влекач ВОЛВО ФХ 4 Х 2 Т с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 20 100, брой оси 2, екологична категория ЕПС, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 0, в [община], за движение по път А-6 км 60+705, с посока Намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10 ал. 1 т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

Без да обсъжда и установява други факти по процесния електронен фиш, неправилно въззивният съд приема, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е спазена процедурата, предвидена в закона за ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството- жалбоподател, тъй като за така вмененото на жалбоподателя нарушение АПИ, Национално ТОЛ управление нямало процесуална възможност да издава електронни фишове и се отклонява от общия ред за на административнонаказателната отговорност на субектите, предвиден в ЗДвП ангажиране , респективно в ЗАНН. Приема се, че единственото отклонение от общото правило за протичане на административнонаказателното производство чрез издване на АУАН и НП е предвидено при констатирано нарушение по чл. 179 ал. 3 ЗДвП но не и при нарушение по чл. 179 ал. 3б ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 189ж ал. 1 ЗДвП състава на чл. 179 ал. 3 ЗДвП , при осъществяване , когато нарушението е установено и заснето от електронната система по чл. 167а ал. 3, можело да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Ангажирането на отговорност за нарушение по чл. 179 ал. 3б ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП на чл. 179 ал. 3 и чл. 179 ал. 3б ЗДвП било недопустимо. За вмененото на жалбоподателя нарушение не била предвидена законодателна възможност за издаване на електронен фиш към датата на издаване на същия – 28.11.2022 г. , поради което отговорността му е следвало да бъде ангажирана по общия ред – със съставяне на АУАН и НП по реда на чл. 189е и следващите от ЗДвП . Налице било изменение на разпоредбата на чл. 189ж ал. 1 ЗДвП, но то било в сила от 13.02.2024 г., като законодателят не бил придал обратно действие на изменението на тази разпоредба и същото действа за в бъдеще. Следователно, към датата на извършване на нарушението – 28.11.2022 г. , наказващият орган не бил разполагал с процесуалната възможност да издава електронни фишове, като по този начин да се отклонява от общия ред за ангажиране на

административнонаказателната отговорност. Неправилен е изводът на районния съд, че процедурата по налагане на административна санкция за нарушения по чл. 179, ал. 3б във вр. чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, уредена в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията си към датата на процесното нарушение не предвижда санкционирането му с фиш, а с АУАН и НП. Действително, възможността за санкциониране с електронен фиш е предвидена по цитираната норма, считано от 13.02.2024 г. , но това обстоятелство не дерогира общата норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, която предвижда към момента на извършване на процесното нарушение, то – като характер и начин на установяване, да бъде санкционирано с издаване на електронен фиш. Още по-конкретна е нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, която предвижда към датата на процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, последното може да се санкционира и с електронен фиш. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП.

Предвид изложеното до тук, районният съд излага неправилни мотиви, независима, че решението му е правилно, като краен резултат. Това е така, доколкото в случая следва да се вземе предвид, че е налице липса на пропорционалност спрямо преследваната от законодателя цел, изразяваща се в липсата на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, при съобразяване на неговите особености, като изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество. В този смисъл решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23, съгласно което член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административно наказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 228 във вр. чл. 143, ал.1 от АПК, на ответника по касационната жалба следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 306,77 евро. Прилагайки чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН съдът частично уважава възражението на касатора по чл. 36д, ал. 2 от ЗАНН. Съдът присъжда минимума по чл. 18, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, а не заплатените 350 евро, като взема предвид фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, II^{ри} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4547 от 15.12.2025 г. на С. районен съд, НО, 121^{-ви} състав, постановено по НАХД № 15255/2025 г.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, адр. [населено място] 1606, [улица] да заплати на ЕТ „ВЛАДИ-МИТКО ДИМИТРОВ“, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 228 във вр. чл. 143, ал.1 от АПК, сумата от 306,77 евро деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.